

Beste Broeders en zusters

Het verhaal over het verblijf van Jezus in de woestijn herinnert ons aan de lange tocht van het Joodse volk door de woestijn naar het Beloofde Land.

Dit verhaal slaat echter niet alleen op het verleden: ook wij christenen worden door de Geest naar de woestijn van het leven gedreven.

Want daar ligt onze roeping, namelijk om een leven van beproeving te leiden:

om trouw te blijven aan onze zending,

om trouw te blijven aan de wil van God,

om trouw en dienstbaar te blijven aan Gods liefde voor de mens. Dit is de Blijde Boodschap hier en nu voor ons. "Bekeer u en geloof in de Blijde Boedschap": zo spreekt Jezus vandaag tot ons.

Veertig jaar lang zwierf het Joodse volk door de woestijn na zijn bevrijding uit Egypte eer het, het Beloofde Land binnen mocht (tijd van beproefing en loutering en bekoring).

Paulus trok zich, na zijn bekering, op weg naar Damascus in de woestijn terug. Daar dacht hij volkomen ongestoord na over zijn leven en de genadevolle tussenkomst van God.

Na zijn doopsel in de Jordaan trok Jezus, gedreven door de Geest van God, naar de woestijn.

Geen plaats schijnt zo geschikt voor een bezinning als de woestijn. De woestijn wijst op de werking van Gods Geest.

De Geest van God had Jezus de woestijn in gedreven. Het was eveneens de Geest van God die de kinderen van Israël in de woestijn lokte om daar tot hun hart te spreken (Hos. 2, 16).

En daarom weldra lok Ik haar weer naar Mij toe, zorg Ik dat zij naar de woestijn gaat en spreek Ik tot haar hart.

De woestijn is in de Schrift geen doel op zichzelf. Zij is wel een middel om tot grotere beschikbaarheid te komen tegenover God.

Ook **wij** moeten in vertrouwen op God door de woestijn gaan zoals Abraham, Mozes en Jezus, zodat wij ons leven en onze toekomst helemaal op God kunnen bouwen. God moet de eerste plaats in ons leven innemen. Hij wil ons tot onze eerste liefde terugbrengen: '*Dan*

zullen zij Mij weer liefhebben zoals op de dag van hun jeugd toen zij optrokken uit het land van Egypte' (Hos. 2,17).

De woestijn is de plaats waar de mens de ontmoeting met God gemakkelijker kan verwezenlijken. Hier is geen heg, waarachter de mens zich kan verstoppen. Hier is geen drukte, waarin de mens zich kan verliezen. In de woestijn ervaren wij onze totale behoefte, onze afhankelijkheid, onze kleinheid. Jezus' woorden worden er duidelijker: 'Uw Vader in de hemel zal u kleden en voeden'.

De woestijn is niet alleen de woonplaats van de duivel, maar veel meer de plaats van Gods nabijheid. De stilte kan een boodschap worden, en de eenzaamheid kan gemeenschap worden met God.

Waarom spreken wij nu eigenlijk over de woestijn? Niemand van ons kan er zich in terugtrekken.

En toch is het misschien mogelijk, tijdens de vasten, een stukje woestijn in ons eigen leven te scheppen. Want de woestijn ingaan wil zeggen: naar je eigen mogelijkheden een stuk van je tijd voor God vrijmaken, een stuk loskomen van de dagelijkse dingen. Wij worden veel te gemakkelijk door het materiële opgeslorpt en door de stroom van de tijd verstrooid.

En dan zeggen wij wel: ook werken is bidden! Maar intussen zijn we er wel zeker van, dat we ,van ons werk geen gebed kunnen maken als wij niet regelmatig de tijd nemen om tot uitdrukkelijk gebed te komen. De woestijn intrekken wil zeggen: eindelijk eens ruimte geven aan je honger en dorst naar God.

Laten wij in deze zin de woestijn intrekken. Wij mogen ervan overtuigd zijn dat het Gods Geest is die ons ertoe aanzet. Wij mogen er ook van overtuigd zijn dat God zich juist dáár laat vinden, en dat Hij dáár tot ons hart zal spreken.